

Arrest

nr. 307 963 van 7 juni 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X,
vertegenwoordigd door zijn ouders
X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend als vertegenwoordigers van hun minderjarige zoon X, die allen verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2023 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 december 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 11 april 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 22 april 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen als begeleide minderjarige op 3 december 2021 vergezeld door zijn ouders.

Op 10 december 2021 dienden verzoekers ouders verzoeken om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) oordeelde op 20 oktober 2022 tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoekers ouders. Op 18 april 2023 oordeelde de Raad in zijn arrest nr. 287 669 eveneens tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op basis van artikel 57/1, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) golden deze verzoeken ook voor verzoeker als vergezellende minderjarige.

1.2. Op 9 mei 2023 dient verzoeker een eigen verzoek om internationale bescherming in.

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 1 september 2023 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 26 oktober 2023.

Op 12 december 2023 nam de commissaris-generaal de beslissing 'niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)'. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op 14 december 2023 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Jij, R.(...) B.(...), bent geboren op (...) 2012 in Villavincencio (Colombia). Jouw ouders, G.(...) P.(...) R.(...) B.(...) en C.(...) G.(...) B.(...) L.(...) (OV. xxx) zijn geboren in Bogotá en Vilavincencio.

Je ouders verlieten in december 2021 Colombia en kwamen naar België. Ze dienden hier een verzoek om internationale bescherming in op 10 december 2021. Op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 werd dit verzoek ook in naam van jou, als vergezellende minderjarige, ingediend.

Op 21 oktober 2022 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan hun problemen. Op 18 april 2023 werd deze beslissing bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

Op 9 mei 2023 dienden jouw ouders in jouw naam een verzoek om internationale bescherming in. Jij verklaarde dat je Colombia vreest omdat er daar slechte mannen zijn die jouw papa zullen vermoorden. Jij vreest voorts dat je gerekruteerd zou worden door paramilitairen. Ook jouw papa uitte deze vrees. Sinds de nieuwe Colombiaanse president is het fenomeen van minderjarige gedwongen rekrutering toegenomen. Je vader haalde ook aan dat er criminele bendes zijn die mensen bestelen en vermoorden, waar jij ook slachtoffer van zou kunnen worden.

Ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming werden volgende documenten nog na het persoonlijk onderhoud doorgestuurd: meerdere rapporten aangaande minderjarige (gedwongen) rekrutering (kopieën).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen. Er werd bij de beoordeling van je verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Mede door bovenvermelde maatregelen werd je de mogelijkheid geboden je verhaal op omstandige wijze te vertellen.

Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bleek er geen advocaat geregeld te zijn door jouw ouders. Gezien dit al de tweede keer was dat jij opgeroepen werd – jouw eerste oproeping dateerde van 19 september 2023 maar jij kon hier niet aanwezig zijn wegens ziekte – kon er van uitgegaan worden dat jouw ouders op de hoogte waren van de noodzakelijkheid van het voorzien in een advocaat. Hetgeen ook zo letterlijk vermeld staat op de oproepingsbrief. Desondanks het feit dat uitdrukkelijk in de oproepingsbrief vermeld staat dat het persoonlijk onderhoud niet kon plaatsvinden zonder de aanwezigheid van een advocaat, werd alsnog besloten om het gehoor wel te laten doorgaan. Jij en je ouders waren deze keer, op 8 november 2023, alle drie aanwezig. Er werd omwille van de specifieke situatie uitzonderlijk de toestemming gegeven aan een van je ouders om tijdens het persoonlijk onderhoud aanwezig te zijn. Jouw ouders gingen hiermee akkoord en je vader ging in op dit voorstel; hij vergezelde jou dan ook tijdens je persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 2). Het persoonlijk onderhoud verliep verder normaal en het CGVS ontving na het onderhoud geen opmerkingen meer op de notities van jouw persoonlijk onderhoud. Kan in deze geconcludeerd worden dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat jouw rechten gerespecteerd worden en dat je in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan jouw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in je administratief dossier dient te worden besloten dat je niet hebt weten te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in jouw hoofde. Je hebt doorheen je verklaringen niet aannemelijk gemaakt dat je een persoonlijke vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, riskeert dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren

wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is. In dit geval blijkt uit jouw administratieve dossier en uit jouw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat je jouw verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden als deze die jouw ouders aanhaalden ter staving van hun verzoek van 10 december 2021, waarvoor de beslissing nu definitief is.

Tijdens je persoonlijk onderhoud haalde je geen enkel feit aan dat een afzonderlijk verzoek rechtvaardigt (CGVS, p. 9). Na jouw interview op het CGVS werd je papa in jouw hoofde ook gehoord daar je bij vertrek uit Colombia slechts negen jaar en op het moment van je persoonlijk onderhoud slechts elf jaar was. Omwille van voorgaande kon je zelf weinig tot niets vertellen over de problemen die jullie meemaakte in Colombia en aanleiding gaven tot jullie vertrek (CGVS, p. 9-10).

Op basis van de verklaringen in jouw naam afgelegd door jouw vader wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat jij geen gegronde vrees voor vervolging hebt, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aangetoond hebt.

De reden waarom je niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie en voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, is omdat de verklaringen met betrekking tot jouw gegronde vrees of het lijden van ernstige schade weinig overtuigend zijn.

De aangehaalde vrees ten aanzien van Colombia is tweevoudig: de vrees voor gedwongen rekrutering en de criminele bendes (CGVS, p. 11-12).

Dient vooreerst onderlijnd te worden dat jouw ouders tijdens hun eigen asielpprocedure, opgestart in 2021, het verhaal van de gedwongen rekrutering en de criminele bendes die jou zouden bestelen en/of vermoorden nooit aanhaalden in het kader van hun verzoek, i.c. niet tijdens hun interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), noch tijdens hun onderhouds bij het CGVS (zie CGVS vragenlijst ouders + onderhouds CGVS ouders, toegevoegd aan je administratief dossier) noch in het kader van hun beroepsprocedure ingediend bij de RvV. Desondanks het feit zij op verschillende momenten en bij verschillende instanties de mogelijkheid hadden deze elementen aan te brengen, kwam dit nooit ter sprake. Zelfs wanneer hen expliciet werd gevraagd wat zij vreesden in hoofde van jou, haalde je vader aan dat hij vreesde dat jij en je moeder zouden vermoord worden omwille van zijn persoonlijke problemen (CGVS vader, p. 13). Je moeder haalde enkel de vervolgingsfeiten aan van jouw vader die bijgevolg van toepassing zouden zijn op jou. Wanneer haar expliciet gevraagd werd of er andere zaken waren die zij vreesde in hoofde van jou verklaarde én bevestigde zij dat zij enkel hetzelfde vreest voor jou als wat ze voor haarzelf vreest, , namelijk vermoord worden door de problemen die je vader kende (CGVS moeder, p. 8).

Met betrekking tot de vrees voor jouw gedwongen rekrutering die jouw vader aanhaalde (CGVS, p. 11) dient allereerst te worden vastgesteld dat jij dit nog onder geen enkele vorm hebt meegemaakt in Colombia (CGVS, p. 10 – 11). Dit was bovendien niet de reden waarom jullie Colombia verlieten. Jouw vader zei dat dit toen nog geen actuele vrees was omdat jij toen nog te jong was. De vrees die hij in jouw hoofde naar voor schuift is dan ook louter hypothetisch. Je vader stuurde dan wel menig algemene Colombiaanse rapporten op betreffende kindrekrutering doch hier kan echter niet uit worden afgeleid dat jij hierdoor een persoonlijk risico op vervolging riskeert. Ook wat betreft de angst dat jij door criminele bendes potentieel zal bestolen en /of vermoord zal worden (CGVS, p. 12) betreffen weerom loutere veronderstellingen. Hiermee bracht je papa dan ook geen elementen naar voor die getuigen van een gegronde vrees in de zin van de Conventie. Hij maakte immers enkel melding van de algemene veiligheidssituatie in Colombia doch concretiseert op geen enkel moment en op geen enkele manier op welke wijze zulks het bestaan van een nood aan internationale bescherming in jouw hoofde kan aantonen. Er zijn aldus geen aanwijzingen dat jij persoonlijk wordt vervolgd in de zin van de Vluchtelingenconventie noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet. Ook de Commissaris-generaal Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de

huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebelligroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocuscolombia.veiligheidssituatie.pdf> blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebelligroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De na jouw persoonlijk onderhoud overgemaakte algemene landeninformatie betreft louter de algemene (veiligheids)situatie maar kan om bovenstaande bevindingen niet weerleggen en volstaan dan ook niet om in jouw hoofde te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moe worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/1, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat er onvoldoende onderzoek is verricht naar zijn individuele situatie. Hij vreest gedwongen rekrutering in Colombia en als minderjarige is hij een uitdrukkelijk doelwit van het geweld. De autoriteiten treden hier onvoldoende tegen op. Hij vreest ook voor criminele bendes.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing nietig te verklaren en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt geen stukken bij het verzoekschrift.

2.2.2. In de verweernota verwijst de commissaris-generaal naar volgende landeninformatie waarvan hij de weblinks bijvoegt:

- UNHCR « *International Protection Considerations with regard to people fleeing Colombia* » van augustus 2023 ;
- COI Focus “*Colombia : veiligheidssituatie* » van 20 november 2023;
- EUAA “*Colombia Country Focus*” van december 2022.

Bij deze verweernota wordt volgend stuk gevoegd:

- arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 287 669 van 18 april 2023 (stuk 1).

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, mist dan ook juridische grondslag.

2.3.3. Er dient op gewezen dat de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, in het kader van het verzoek om internationale bescherming van verzoekers ouders – dat op basis van artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ook in zijn naam werd ingediend als vergezellende minderjarige – in zijn arrest nr. 287 669 van 18 april 2023 oordeelde tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit omdat geen geloof kon worden gehecht aan hun bewering als zouden zij bedreigd worden door de commandant van een militaire groep en problemen hebben met twee paramilitairen die verzoeker verdachten van informatie te hebben doorspeeld aan voormalige FARC-leden.

2.3.4. Verzoeker dient op 9 mei 2023 in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :*

(...)

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

De memorie van toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet stelt onder andere: *“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.”* (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108). Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt, niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van dien aard te zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

2.3.5. Op 19 september 2023 wordt verzoeker gehoord op het CGVS. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen en werd er bij de beoordeling van je verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Mede door bovenvermelde maatregelen werd je de mogelijkheid geboden je verhaal op omstandige wijze te vertellen.

Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bleek er geen advocaat geregeld te zijn door jouw ouders. Gezien dit al de tweede keer was dat jij opgeroepen werd – jouw eerste oproeping dateerde van 19 september 2023 maar jij kon hier niet aanwezig zijn wegens ziekte – kon er van uitgegaan worden dat jouw ouders op de hoogte waren van de noodzakelijkheid van het voorzien in een advocaat. Hetgeen ook zo letterlijk vermeld staat op de oproepingsbrief. Desondanks het feit dat uitdrukkelijk in de oproepingsbrief vermeld staat dat het persoonlijk onderhoud niet kon plaatsvinden zonder de aanwezigheid van een advocaat, werd alsnog besloten om het gehoor wel te laten doorgaan. Jij en je ouders waren deze keer, op 8 november 2023, alle drie aanwezig. Er werd omwille van de specifieke situatie uitzonderlijk de toestemming gegeven aan een van je ouders om tijdens het persoonlijk onderhoud aanwezig te zijn. Jouw ouders gingen hiermee akkoord en je vader ging in op dit voorstel; hij vergezelde jou dan ook tijdens je persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 2). Het persoonlijk onderhoud verliep verder normaal en het CGVS ontving na het onderhoud geen opmerkingen meer op de notities van jouw persoonlijk onderhoud. Kan in deze geconcludeerd worden dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat jouw rechten gerespecteerd worden en dat je in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan jouw verplichtingen.”

Verzoeker wijst in het verzoekschrift op artikel 57/1, § 3 van de Vreemdelingenwet en stelt dat bovenaan de bestreden beslissing vermeld wordt dat het persoonlijk onderhoud zou plaatsgevonden hebben op 19 september 2023 terwijl verderop vermeld staat dat het gehoor heeft plaatsgevonden op 8 november 2023. Voor 19 september 2023 betrof het een eerste oproeping en was het ontbreken van een advocaat strijdig met artikel 57/1, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Uit de inhoud van de bestreden beslissing en uit de stukken van het administratief dossier (oproeping verhoor, notities gehoorverslag) blijkt dat het persoonlijk onderhoud van verzoeker plaatsvond op 8 november 2023 en niet op 19 september 2023. Het voorziene onderhoud op 19 september 2023 kon niet doorgaan wegens ziekte van verzoeker, waarna hij een tweede keer opgeroepen werd, dit maal voor 8 november 2023. De vermelding “19 september 2023” in de hoofding van de bestreden beslissing betreft dus duidelijk een materiële vergissing van de verwerende partij, die geen invloed heeft op de strekking van de bestreden beslissing of op de rechten van verzoeker.

Overeenkomstig artikel 57/1, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet belet de afwezigheid van een advocaat niet dat de vreemdeling gehoord wordt wanneer het een latere oproeping betreft:

“De minderjarige vreemdeling wordt tijdens het persoonlijk onderhoud bijgestaan door een advocaat en, in voorkomend geval, door één enkele vertrouwenspersoon. Het persoonlijk onderhoud kan na een eerste oproeping enkel plaatsvinden indien de advocaat en, in voorkomend geval, de vertrouwenspersoon aanwezig zijn. De afwezigheid van de advocaat en/of de vertrouwenspersoon na latere oproepingen belet de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet om de minderjarige vreemdeling te horen. De voorwaarden waar een vertrouwenspersoon aan moet voldoen, worden bepaald door de Koning.”

In casu blijkt dat verzoeker, nadat hij een eerste keer opgeroepen werd voor 19 september 2023 en had laten weten niet aanwezig te kunnen zijn wegens ziekte, een tweede maal werd opgeroepen voor 8 november 2023. Het onderhoud heeft dus plaatsgevonden na een latere (tweede) oproeping. De afwezigheid van een advocaat belette de commissaris-generaal in dat geval niet om verzoeker te horen. Een schending van artikel 57/1, § 3 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Verzoeker werd gehoord in aanwezigheid van zijn vader als vertrouwenspersoon. Zijn vader werd daarna ook gehoord over verzoeker. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat verzoekers rechten als minderjarige niet gerespecteerd werden.

2.3.6. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart verzoeker dat hij een eigen verzoek om internationale bescherming indient omwille van slechte mannen die zijn vader achtervolgden en omdat minderjarigen zoals hij gerekruteerd worden (notities persoonlijk onderhoud CGVS (hierna: CGVS) p. 9 en 10). Zijn vader voegt hieraan toe dat hij ook vreest dat verzoeker overvallen zal worden door criminele bendes (CGVS, p. 12).

In de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard om volgende redenen:

- (i) verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te hebben;
- (ii) uit het administratief dossier en uit verzoekers verklaringen blijkt dat verzoeker zijn verzoek uitsluitend steunt op dezelfde gronden als deze die zijn ouders aanhaalden ter staving van hun verzoek van 10 december 2021, waarvoor de beslissing definitief is;
- (iii) verzoeker haalde geen enkel feit aan dat een afzonderlijk verzoek rechtvaardigt;
- (iv) verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn gegronde vrees of het lijden van ernstige schade zijn weinig overtuigend:
 - a) de vrees voor gedwongen rekrutering van verzoeker en voor de criminele bendes die hem zouden bestelen of vermoorden, hebben zijn ouders nooit vermeld tijdens hun verzoek, zij hadden nochtans de mogelijkheid om dit te doen;
 - b) inzake de vrees voor gedwongen rekrutering wordt vastgesteld dat verzoeker dit nog niet heeft meegemaakt in Colombia en dat dit niet de reden was waarom het gezin Colombia verliet; deze vrees is hypothetisch en uit algemene rapporten kan niet worden afgeleid dat verzoeker persoonlijk een risico op vervolging heeft;
 - c) inzake de vrees dat verzoeker door criminele bendes zal worden bestolen of vermoord, betreffen het ook loutere veronderstellingen; het vermelden van de algemene veiligheidssituatie betreft geen concretisering van een nood aan internationale bescherming in verzoekers hoofde;
 - (v) er bestaat voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet; verzoeker laat na het bewijs te leveren waaruit het tegendeel blijkt.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing

2.3.7. Na lezing van het administratief dossier dient, in navolging van de commissaris-generaal, te worden vastgesteld dat verzoeker ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen.

2.3.8. In het verzoekschrift benadrukt verzoeker dat hij vreest voor gedwongen rekrutering en dat hij als minderjarige een doelwit is. Hij verwijst in dit verband naar de COI Focus Colombia veiligheidssituatie. Inzake de opmerking dat verzoekers ouders nooit eerder melding hebben gemaakt van deze vrees, stelt verzoeker dat een verzoek niet kan worden geweigerd enkel en alleen omdat het laattijdig gedaan werd, er dient steeds te worden onderzocht of er een gegronde vrees bestaat.

De Raad merkt op dat de commissaris-generaal terecht vaststelt dat verzoekers ouders nooit eerder melding hebben gemaakt van hun vrees voor rekrutering van verzoeker. Hadden zij hier werkelijk voor gevreesd, dan hadden ze hiervan al melding kunnen maken tijdens hun eigen verzoek. Verder stelt de Raad vast dat dit element wel degelijk wordt onderzocht in de bestreden beslissing: er wordt met name vastgesteld dat verzoeker dit nog onder geen enkele vorm heeft meegemaakt in Colombia, dat dit niet de reden was waarom het gezin Colombia verliet, dat verzoekers vader zei dat dit toen nog geen vrees was omdat verzoeker te jong

was, dat deze vrees dus hypothetisch is en dat uit de loutere verwijzing naar algemene rapporten inzake kindrekrutering in Colombia niet kan worden afgeleid dat verzoeker hierdoor persoonlijk een risico op vervolging heeft.

Door louter te herhalen dat verzoeker vreest voor rekrutering, doet hij geen afbreuk aan deze motieven.

2.3.9. In het verzoekschrift benadrukt verzoeker dat hij niet kan terugkeren naar Colombia omdat hij vreest voor criminele bendes. Hij verwijst in dit verband naar informatie over illegale gewapende groeperingen die “vacunas” innen en dat het niet enkel de rijkere Colombianen zijn die hiervan het slachtoffer worden, maar iedereen zoals caféhouders. Verzoeker voegt hieraan toe dat hij als minderjarige des te meer kwetsbaar is.

De Raad merkt op dat de informatie waaruit verzoeker citeert het voornamelijk heeft over handelszaken en bedrijven waarvan de eigenaars het slachtoffer worden van het moeten betalen van afpersings- of beschermingsgeld. Deze informatie heeft geen betrekking op hem als minderjarige.

Voor het overige wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt ingegaan op verzoekers geuite vrees voor criminele bendes. De commissaris-generaal stelt dat dit loutere veronderstellingen zijn en dat dit dus geen elementen zijn die getuigen van een gegronde vrees in hoofde van verzoeker in de zin van de Vluchtelingenconventie, zijn vader concretiseerde deze vrees niet.

Door louter te verwijzen naar algemene info die geen betrekking heeft op verzoeker, doet hij in het verzoekschrift geen afbreuk aan deze motieven.

2.3.10. Inzake de algemene veiligheidssituatie in Colombia zet de commissaris-generaal in zijn verweernota van 9 februari het volgende uiteen:

“2.3. Waar verzoekende partij in het verzoekschrift lijkt te wijzen op een problematiek van willekeurig geweld waar elke persoon slachtoffer van zou kunnen worden, antwoordt verwerende partij dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de “UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia” van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de

beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de commissaris-generaal in zijn verweernota van 9 februari 2024.

2.3.11. Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing terecht besloten dat verzoeker geen eigen feiten heeft aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

2.3.12. Waar verzoeker in ondergeschikte orde nog vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend vierentwintig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET